

Pseudònim: Ull de poll amb tomàquet

Categoria: Narrativa

Amb una mica més d'esforç

Només arribar, una hostessa em va prendre les dades i em va fer quatre preguntes. Em va dir que els tràmits tardaven un màxim d'una setmana..

-- Ara hi ha massa gent, i no tenim temps d'ocupar-nos de tots. Abans el tracte era més personal. Teniem més temps per tractar amb la gent -- va assegurar -- No s'ha de preocupar gaire. Tothom ha de passar pel mateix tràmit. Tres o quatre dies i tot arreglat.

Al final em va donar un llibret i una targeta de solapa. Posava que era una persona de categoria 3.

Un cop instal·lat vaig fullejar el petit llibret que em van donar. Era una guia per trobar el destí més adequat. Semblava un catàleg d'agència de viatges. Totes les opcions semblaven bones. Al final hi havia un qüestionari de vint preguntes per veure quin perfil era el més adient. El que et podia tocar quan eres un "Tipus 3" no feia bona pinta: periquito, sargantana, peix lluna, mosca del vinagre..., Qualsevol vida es pot viure plenament. Es el que deia el llibre. Bretolades. Quina és la vida plena d'una mosca del vinagre? Que has de contestar al qüestionari perquè et toqui? Has de ser intrèpid? Voler tenir molts amics? Amant de la ciència?... A mi no em convencereu.

El temps es fa etern quan hi ha poca cosa a fer. A part discutir amb la gent que ha corregut la mateixa sort que tu, poca cosa més.

Una tarda quan estava donant una volta per passar el temps em vaig trobar en Genaro. Vaig veure a la seva solapa que ell era també una categoria 3. En Genaro era Manxego. Vam estar xerrant una estona per passar el temps. El vaig trobar força simpàtic. Era més aviat baixet. Tenia la pell de la cara arrugada com una truita. Com les truites es fan amb l'ou i el pa ratllat que queda després de preparar croquetes. Ell deia que tenia la pell cremada per passar massa hores al sol. També massa anís al cafè, pensava jo. Ell portava tres dies esperant. Demà tenia l'entrevista.

-- Que hagan lo que quieran conmigo, pero que no me manden a Africa" -- deia.

Em va dir que va caure de la teulada arreglant una gotera. La seva dona que li repetia cada setmana el mateix conte: "*Cuando subes a ver lo del tejado?*". Aquesta seria l'última frase que va escoltar de la seva muller com a cirereta final a una llarga vida junts. La seva dona diria que ha mort d'una caiguda molt ximple.

-- Com si les caigudes anessin a l'escola! -- pensaria el pobre Genaro.

Bon marit, bon pare, mal paleta. En pau descansi. A bona hora va pujar a la teulada.

-- Que s'ofegui amb la maleïda gotera.

Vam estar una bona estona xerrant per passar el temps. Ja no el vaig tornar a veure.
Hagués donat el que fos per saber on va acabar

D'això feia quatre dies. Ara estava segut en un despatx amb mobles i parets blanques. Com un dispensari. Davant meu, un home de petita estatura, calb i amb ulleres rodones. Portava una camisa marró amb uns pantalons beix. Entre els dos, una taula amb un ordinador.

-- Els temps són durs i avui en dia tenir una vida honrada no garanteix res. Quan jo era jove veia passar ganàpies amb un historial d'atrocitats que acabaven obtenint un bon lloc. Avui en dia us heu de conformar amb el que us toca

Em vaig preguntar que deuria voler dir per per jove. Quants anys deuria portar fent aquesta feina.

-- Vostè és una persona de categoria 3. Sap el que vol dir?

Jo vaig arrugar el front sense dir res.

Em va explicar que abans una persona de categoria 3 tenia moltes oportunitats de trobar una bona oportunitat al més enllà. Segons el que em va dir, jo era un individu que no havia fet cap malifeta però que tampoc havia fet molt d'esforç per fer un món millor. Va acabar el discurs amb una frase que bé podria definir-ho tot:

-- Es podria dir que vostè ni molt ni poc. Una mica més d'esforç hagués pogut optar a algo millor

Amb una mica més d'esforç. Exacte. Que fàcil es veuen les coses aquí dalt. Baixeu a donar una volta al món que ens heu fabricat.

De sobte em va venir a la memòria, el meu professor de quart de bàsica: "Amb una mica més d'esforç, podries arribar més lluny". Avui penso que la frase que no vol dir res, pensant-ho bé. Amb una mica més d'esforç podria ser catedràtic i no professor d'institut, li hauria d'haver contestat en aquell moment.

-- Fa quatre dies que va pujar. Temps suficient per tenir una idea del que vol. – va continuar dient

Jo ho tenia molt clar. Ho portava rumiant d'ençà que vaig arribar. Jo volia una vida tranquil·la. Un gat d'apartament. No demano més. Que no hagi de caminar gaire entre el llit i el plat de la taula. El gat d'una mestressa viuda sense fills que rep la visita dels nebots cada parell de mesos. Em conformo amb un cop d'escombra de tant en tant. Un gat gros i lluent. Com aquells gats que no poden caminar gaire i que la panxa els comença a tocar el terra. Que jauen al sofà, s'estiren i es passen mitja hora llepant-se tot el cos. Us ho podeu imaginar. Millor encara, amb un règim monòton a base de galetes i llaunes. Res de llepar les restes del caldo de fa tres dies.

-- Caram. Ho té força clar. Aquí hi ha molta gent que prefereix els gossos.
-- No em convencen els gossos
-- Un gos és fidel i afectiu.
-- Vostè em veu ensumant el cul dels altres? -- vaig estar a punt de dir-li.
-- Ha de saber que té moltes possibilitats d'acabar ofegat en una palangana d'aigua només néixer. I el torno a tenir davant meu en un parell de dies. Prou feina tinc -- em va dir en un to que no em va agradar
-- Per favor, una mica de respecte a la clientela. Que fa menys d'una setmana em vaig haver de acomiadar de la dona i els fills. Sembla que no tingueu cor. -- li vaig dir alçant el to de veu

Durant un parell de segons va girar la cara mig avergonyit i, tot seguit, es va girar cap a la pantalla de l'ordinador evitant creuar la meua mirada.

El funcionari va estar una bona estona teclejant a l'ordinador. Francament no tenia moltes ganes de passar molt de temps en aquell lloc. Tanta blancor em donava mala espinà. Em recordava quan anava al metge de petit.

-- Tinc una plaça de gat. La propietaria és una viuda que no crec que tardi gaire a passar per aquí. És una bona oportunitat. Si no fa moltes malifetes, en quatre o cinc anys, quan torni per aquí pot optar a una plaça millor. Jo no m'ho pensaria gaire. Oportunitats com aquestes no es presenten cada dia

Dit això em va mirar fixament als ulls esperant un assentiment de part meua.

-- No sé què dir... És el primer cop que em trobo en aquesta situació d'elegir...
-- Per si no ho sabia, vostè ja ha passat uns quants cops per aquí -- em va interrompre. -- A la base de dades tinc tota la informació. Miri, miri...

Tot seguit va girar la pantalla de l'ordinador per ensenyar-me una llista de noms i professions. Ràpidament vaig veure tres o quatre oficis que em van fer gràcia: ferrer, trobador, alquimista, pècora, bisbe. A la fitxa del bisbe es va aturar.

-- Durant la vida de bisbe no va ser gaire ... catòlic, sembla ser. Totes les malifetes que va fer que no caben a la pantalla. Tothom fa el mateix. De totes formes, a la fitxa següent veig que va acabar sent un escarabat piloter.

A fora de l'habitació hi havia tres o quatre persones que discutien. El meu interlocutor va mirar ràpidament cap on es trobaven i va assentir breument. Vaig comprendre que era l'hora del dinar.

-- Miri, jo li seré franc -- va continuar -- Avui en dia no tenim moltes oportunitats. Abans podem casar-lo a qualsevol lloc. Avui, per culpa del lobby ecologista, hem de respectar una quota màxima de persones en aquest món. Jo li prometo que si accepta aquesta oportunitat li deixo una nota de recomanació pel proper cop que passi per aquí. Ha de saber que fa molt de temps que treballo aquí i que la gent em fa molta confiança.

-- Ha de saber... -- abaixant el to de la veu i apropant-se a mi -- Ha de saber que oportunitats per canviar de feina no m'han faltat. Sap, ... els de la competència. Els de les banyes i les cues. Últimament tenen molta feina, no donen abast i busquen a gent com jo. Però jo no penso marxar. No, no. Estic molt content amb la meva feina. El sou no em permet gaires luxes, però hi ha molts avantatges. Diumenge és festa i tens Nadal i Setmana Santa com a festa patronal. Els altres paguen més però no tenen cap festa.

Tot seguit va reprendre el to normal de la conversa

-- Un petit comentari de la meva part en el seu historial li pot obrir moltes portes en un futur. Li asseguro que no trobarà la millor opció.

La impressora de la sala ja estava escopint el contracte abans que jo hagués donat la meva resposta

-- Una petita signatura estarà tranquil uns quants anys. No se'n penedirà, li asseguro

El funcionari em va acompanyar a la porta. Seguidament em va dir que presentant aquest paper a la sortida. Que s'ocuparien de tot. Vaig poder veure que els seus companys l'estaven esperant per anar a dinar. Un d'ells va fer un gest inequívoc per dir que tenia gana i que es dongués pressa. Està clar que el dinar és un acte universal.

Caminant per aquell passadís em va pujar una alegria per tot el cos. Em va venir a la memòria les hores de catequesi amb el pare Carlos. Sempre em deia: "Sempré estàs a la lluna.... Amb una mica més d'esforç..." També vaig pensar amb el meu cunyat i les hores de sobretaula al dinar de Nadal. Sempre deia que s'havia d'aprofitar cada instant de la vida, perquè l'altre món no existeix. Per ell aprofitar de la vida volia dir estar aferrat a una botella de licor. I quant més bevia, més tonteries deia. Donaria el que fos per tornar-los a veure un altre cop i cantar-los quatre coses.

Una vida de gat domèstic. Quan ho penso... Ni treballar, ni anar a caçar, ni... T'imagines que la propietària em capa? Aquest pensament em va fer parar en aquell passadís. Ja seria el paradís terrenal. Dormir i menjar. Menjar i dormir. Avui, que faig? Dormir al matí, o dormir a la tarda? En lloc de pujar a cel per seure a la dreta del Senyor, jo baixaré a la terra per dormir a la dreta del radiador. No pot ser que em passi aquestes coses. Enriqueta, espero que em perdonis i que no portis el dol durant molt de temps. Si sabessis el que m'espera.

Aquell passadís es feia etern. Les ganes em devoraven per dintre. De sobte, un tremolor de terra. Tot es va començar a moure al meu voltant. Ja hi sóc, ja hi sóc. Es així com comença tot. A saber que tothom ha de passar per aquell passadís. El tremolor era tan fort que no podia aguantar-me dret. La llum es va anant fent més forta. Era una llum encegadora. Finalment la lluentor ho acaparava tot i ja no distingia res més que el fons blanc. De sobte vaig sentir una presència. Algú que m'agafava del braç. Quina emoció.

-- Sembla que avui no treballem. La nit ha estat curta. Amb el sou que cobra no li dóna per comprar-se un bon matalàs

Tot d'una, un grapat de figures van començar a aparèixer del fons blanc. A poc a poc, vaig començar a distingir les cares familiars. Estaven tots asseguts intentant fer que treballaven. Davant de tots, una figura que m'era encara més familiar. Ocupava la majoria del meu camp de visió. Va fer una calada al Camel que s'estava fumant i se'm va acostar encara més a l'orella per acabar de fer-me passar més vergonya davant els companys.

-- Aquesta tarda, quan acabi la feina que li he manat, vingui al meu despatx que parlarem una estona -- em va dir en un to suficient perquè tots els de l'oficina poguessin escoltar-- Ara vagi a rentar-se la cara. I després, truqui a la seva dona per dir-li que arribarà tard a casa

Crec que van ser les meves cames les que van aixecar-se i van començar caminar allunyant-se del despatx. Els cap encara no hi havia prou dosi d'oxigen per executar aquelles ordres. La majoria dels companys de feina ja havien deixat de teclejar l'ordinador i em miraven incredulament.

-- Sap una cosa? -- em va acabar de dir quan ja estava a mig camí del lavabo-- Hauria d'estar agraït dels seus companys. Molta gent té una gran estima de la feina que fa. Llàstima per aquest tipus de coses. Jo crec que amb una mica més d'esforç....